

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ**

Warszawa, 30 lipca 2019 r.

DIH-2.709.11.2019.BS

DECYZJA DIH-2 NR 38/2019

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 2096, z późn. zm.), art. 35 a pkt 9 lit. a, art. 35 c ust. 5 pkt 1, ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2019 r., poz. 660), w związku z art. 5 ust. 2 ustawy z 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2018 r., poz. 1930, z późn. zm.)

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

po rozpatrzeniu odwołania z 19 maja 2019 r., złożonego przez przedsiębiorcę BIO-MART SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ z siedzibą w Starym Kadłubku, od decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 16 kwietnia 2019 r., nr PO.73.PS.4.2019.CP, wymierzającej ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 10 000 zł z tytułu wprowadzania do obrotu w składzie opału przy (...), następujących rodzajów paliw stałych:

1. Węgiel kamienny kostka – (...),
2. Węgiel kamienny Orzech I – (...),
3. Węgiel kamienny Orzech II – (...),
4. Węgiel kamienny orzech – (...),
5. Ekogroszek – (...),
6. Miał – (...),

o łącznej wartości (...) zł, bez wystawiania świadectwa jakości, co narusza obowiązek wynikający z art. 6c ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2019 r. poz. 660),

postanawia
utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Przy piśmie z 30 maja 2019 r. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odwołanie złożone przez przedsiębiorcę BIO-MART SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ z siedzibą w Starym Kadłubku wraz z aktami sprawy nr DR.8361.33.2019.

Inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej – 7 lutego 2019 r. - działając na podstawie upoważnienia nr DR 33/2019, przeprowadzili kontrolę - dotyczącą obowiązku wystawienia dokumentu potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych, obowiązku przekazywania kopii świadectwa jakości oraz kontrolę dokumentów dotyczących pochodzenia i jakości badanego paliwa – w składzie opału przy (...), należącej do przedsiębiorcy BIO-MART SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ z siedzibą w Starym Kadłubku (dalej także: „Strona” lub „Przedsiębiorca”).

W toku kontroli stwierdzono, że Przedsiębiorca wprowadzał do obrotu następujące rodzaje paliw stałych:

1. Węgiel kamienny kostka – (...),
2. Węgiel kamienny Orzech I – (...),
3. Węgiel kamienny Orzech II – (...),
4. Węgiel kamienny orzech – (...),
5. Ekogroszek – (...),
6. Miał – (...),

o łącznej wartości (...) zł, bez wystawiania świadectwa jakości, co narusza obowiązek wynikający z art. 6c ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2019 r. poz. 660) – dalej „ustawa o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw” .

Zgodnie z treścią art. 6c ust. 1 ww. ustawy, przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego do spalania w gospodarstwach domowych lub do instalacji spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2, zwany dalej "świadectwem jakości". Jak wynika z treści art. 6c ust 2 ustawy, kopia świadectwa jakości poświadczona za zgodność z oryginałem przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu paliwo stałe jest przekazywana każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe. Natomiast zgodnie z treścią art. 6c ust. 3 ustawy, świadectwo jakości jest przechowywane przez przedsiębiorcę, o którym mowa w ust. 1, przez okres 2 lat, licząc od dnia jego wystawienia.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z 7 lutego 2019 r. nr DR.8361.33.2019. Pomimo prawidłowego pouczenia Strony o możliwości zgłoszenia uwag do protokołu, na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy z 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z

2018 r., poz. 1930, z późn. zm.), dalej: „ustawa o Inspekcji Handlowej”, Przedsiębiorca nie wniósł uwag do treści protokołu, w tym do ustaleń, że nie są wystawiane przez Przedsiębiorcę lub osobę upoważnioną świadectwo jakości, potwierdzające spełnianie przez paliwo stałe wymagań jakościowych.

Biorąc powyższe pod uwagę, Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej - pismem z 18 marca 2019 r. – zawiadomił Przedsiębiorcę, o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej określonej w art. 35a pkt 9 lit. a w związku z art. 35c ust. 5 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. W zawiadomieniu Stronę pouczone o przysługującym jej prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z powyższego prawa.

Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej 16 kwietnia 2019 r., wydał decyzję nr PO.73.PS.4.2019.CP nakładającą na Przedsiębiorcę administracyjną karę pieniężną w wysokości 10 000 zł z tytułu wprowadzania do obrotu w składzie opału przy (...):

1. Węgiel kamienny kostka – (...),
2. Węgiel kamienny Orzech I – (...),
3. Węgiel kamienny Orzech II – (...),
4. Węgiel kamienny orzech – (...),
5. Ekogroszek – (...),
6. Miał – (...),

o łącznej wartości (...) zł, bez wystawiania świadectwa jakości, co narusza obowiązek wynikający z art. 6c ust. 1 ww. ustawy.

Pismem z 19 maja 2019 r., Przedsiębiorca złożył odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o odstąpienie od wymierzonej kary ponieważ, Strona wystawiła tylko 3 faktury sprzedażowe do których zostały wystawione świadectwa jakości, a klienci detaliczni zakupili znikomą ilość paliwa stałego. Strona wskazuje, iż przychód ze sprzedaży towarów na składzie opału waha się w granicach (...) zł rocznie, co przy karze 10 000,00 zł jest dla Strony znacznym obciążeniem i nieadekwatnym do popełnionych błędów. Strona podkreśla, iż brak wystawiania świadectw jakości wynikało z częściowej niewiedzy, ale od momentu kontroli świadectwa są wystawiane każdorazowo.

Przy piśmie z 30 maja 2019 r. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ww. odwołanie wraz z aktami sprawy nr DR.8361.33.2019.

Pismem z 4 czerwca 2019 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 10 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, poinformował Stronę o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, składania wniosków dowodowych, a także do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Postanowieniem z 28 czerwca 2019 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przedłużył termin zakończenia postępowania do 1 sierpnia 2019 r.

Rozpoznając odwołanie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes UOKiK wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym wszechstronnej oceny materiału dowodowego.

Na wstępie należy zauważyć, iż zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego do spalania w gospodarstwach domowych lub do instalacji spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2, zwany „świadectwem jakości”. Za paliwa stałe w myśl art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a, b uznaje się m.in.: węgiel kamienny, brykiety lub pelety zawierające co najmniej 85% węgla kamiennego oraz produkty w postaci stałej otrzymywane w procesie przeróbki termicznej węgla kamiennego lub węgla brunatnego przeznaczone do spalania. Zakres przedmiotowy świadectwa jakości zdefiniowany jest w art. 6d ww. ustawy.

Niedopełnienie przedmiotowego obowiązku wynikającego z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, tj. niewystawienie świadectwa jakości wprowadzanych do obrotu paliw stałych, w myśl art. 35a pkt 9 lit. a ww. ustawy podlega karze pieniężnej.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy podkreślić, iż Prezes UOKiK opiera się na dowodach zebranych w toku toczącego się postępowania. Dowodem w sprawie jest protokół kontroli z 7 lutego 2019 r. (sygn. DR.8361.33.2019). Z treści protokołu kontroli jednoznacznie wynika, iż Strona nie wydawała świadectw jakości dla wprowadzanego do obrotu paliwa stałego. Protokół kontroli wraz z upoważnieniem do przeprowadzenia kontroli i pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy został podpisany przez Kontrolowanego. Pomimo prawidłowego pouczenia o możliwości zgłoszenia uwag do protokołu, na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, Przedsiębiorca nie wniósł żadnych uwag do treści protokołu, w tym do ustaleń dotyczących braku wystawiania przez przedsiębiorcę lub osobę upoważnioną świadectw jakości,

potwierdzających spełnianie przez paliwo stałe wymagań jakościowych.

Należy podkreślić, iż zgodnie z przepisami od 5 listopada 2018 r. każdy przedsiębiorca wprowadzający paliwa stałe do obrotu ma obowiązek wystawić świadectwo jakości. Za paliwa stałe w myśl art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a, b uznaje się m.in.: węgiel kamienny, brykiety lub pelety zawierające co najmniej 85% węgla kamiennego oraz produkty w postaci stałej otrzymywane w procesie przeróbki termicznej węgla kamiennego lub węgla brunatnego przeznaczone do spalania. Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 14a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wprowadzanie do obrotu paliw stałych oznacza sprzedaż lub inną formę zbycia paliw stałych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z przeznaczeniem do spalania w gospodarstwach domowych lub do instalacji spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW.

Zgodnie z art. 35a pkt 9 lit. a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw karze pieniężnej podlega przedsiębiorca wprowadzający do obrotu paliwo stałe, który wbrew obowiązkowi nie wystawia świadectwa jakości. Należy podkreślić, że certyfikat wydawany przez jakiegokolwiek podmiot zewnętrzny, typu laboratorium, czy wytwórca paliwa stałego nie jest tożsamy ze swojej istoty z świadectwem jakości paliw stałych, które to świadectwo ma prawnie określoną definicję i formę.

Odnosząc się do treści odwołania z 19 maja 2019 r., na wstępie wypada wyjaśnić, iż z powołanych wyżej przepisów, wynika iż przedsiębiorcy są obowiązani do wystawiania dokumentu potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach szczególnych, zwanego świadectwem jakości – wprowadzając je do obrotu.

Strona mylnie twierdzi, iż skoro klienci detaliczni stanowią znikomą liczbę kupujących nie musi wystawiać dla nich świadectw jakości. Przepisy stanowią, iż należy każdorazowo przy sprzedaży paliw stałych przeznaczonych do spalania w gospodarstwach domowych lub do instalacji spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW wystawiać świadectwo jakości. Brak wystawionego świadectwa niezależnie czy do faktury sprzedaży czy też do paragonu fiskalnego stanowi naruszenie art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Odnosząc się do stwierdzenia Strony, iż przychód ze sprzedaży towarów na składzie opału waha się w granicach (...) zł rocznie, co przy karze 10 000,00 zł jest dla Strony znacznym obciążeniem i nieadekwatnym do popełnionych błędów należy stwierdzać co następuje.

Należy podkreślić, iż zgodnie z art. 35c ust. 5 ww. ustawy wysokość kary pieniężnej wymierzanej w przypadku, gdy wprowadza się paliwa stałe do obrotu bez wystawienia świadectwa jakości, o których mowa w art. 35a pkt 9, wynosi od 10 000,00 zł do 25 000,00 zł - w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego nie przekracza kwoty 200 000,00 zł. Zgodnie z art. 35d ust. 4 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, uwzględniono dotychczasową działalność przedsiębiorcy dokonującego naruszenia,

wielkość obrotu z tej działalności lub wartość paliw stałych wprowadzonych do obrotu przez tego przedsiębiorcę w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli. Inspektorzy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie nie stwierdzili wcześniejszego naruszenia przez przedsiębiorcę przepisów z zakresu wystawiania świadectw jakości paliw stałych. Należy podkreślić, iż prowadzenie działalności gospodarczej zobowiązuje Przedsiębiorcę do znajomości przepisów prawa. Kontrolę przeprowadzono w lutym 2019 r., więc ponad trzy miesiące po wejściu w życie nowych przepisów między innymi dotyczących obowiązku wystawiania paliwom stałym wprowadzonym do obrotu – świadectwa jakości oraz wzoru świadectwa jakości.

Według oświadczenia przedsiębiorcy przychód ze sprzedaży towarów na składzie opału waha się w granicach (...) zł. rocznie. W odwołaniu od decyzji Strona przedstawiła, iż wartość paliwa stałego ustalona w trakcie kontroli opiewająca na (...) zł jest kwotą brutto. Kwota zakupu paliwa stałego to około (...) zł. Należy podkreślić, iż Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej ustalając wysokość kary wziął pod uwagę przesłanki zawarte w art. 35d ust. 4 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

W myśl art. 35c ust. 5 ww. ustawy wysokość kary pieniężnej wymierzanej w przypadkach, o których mowa w art. 35a pkt 9 (niewystawianie świadectwa jakości) wynosi od 10 000,00 zł do 25 000,00 zł - w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego nie przekracza kwoty 200 000,00 zł. Należy podkreślić, iż Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej nałożył na Stronę karę minimalną określoną przepisami biorąc pod uwagę powyższe informacje przekazane przez Kontrolowanego.

Należy stwierdzić, iż Strona, będąc wprowadzającym do obrotu paliwa stałe, uchybiła obowiązkowi, nałożonemu na nią przez art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw – nie wystawiła oraz nie przekazała świadectwa jakości paliwa stałego w momencie wprowadzania go do obrotu. Naruszyła tym samym podstawowe akty prawne, ustanowione w celu zapewnienia kupującym kluczowych informacji o nabywanym paliwie, bez konieczności podejmowania dodatkowych działań zmierzających do ich uzyskania. Zarzut, iż kara jest nieadekwatna do popełnionego błędu należy uznać za bezzasadny.

Prezes UOKiK przeanalizował okoliczności, o których mowa w art. 189f § 1 pkt 1 Kpa do odstąpienia od nakładania kary pieniężnej.

Należy podkreślić, iż artykuł art. 189f § 1 wskazuje wprost, jakie podstawowe przesłanki muszą zostać łącznie spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Są to:

- waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub

przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa UOKiK, o znikomej wadze naruszenia w przypadku przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw można byłoby mówić w przypadku, gdyby wymagane prawem świadectwa jakości paliw stałych były niepełne, nieprecyzyjne etc. Natomiast z całą mocą należy stwierdzić, iż nie dotyczy to sytuacji, gdy wymagane przepisami świadectwa jakości paliw stałych nie były wydawane wcale, co jest bardzo istotne z punktu widzenia ochrony interesów i praw konsumentów.

Organ stoi na stanowisku, iż ustalony stan faktyczny nie stwarzał podstaw do uznania powstałego naruszenia za znikome. Organ odwoławczy rozpoznając odwołanie ocenił, że zawinienie Strony było ewidentne. Co prawda czas trwania naruszenia był krótki, niemniej jednak naruszenie nastąpiło w czasie nasilenia sezonowej sprzedaży paliw stałych i miało szeroki zasięg, bo odnosiło się do znacznej ilości podmiotów. Tym samym, w ocenie Prezesa Urzędu, nie zachodzi w tym przypadku znikome naruszenie prawa.

Przesłanki warunkujące ewentualne zastosowanie pouczenia, jak wskazano powyżej, muszą być spełnione łącznie. Tym samym Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do odstąpienia od nakładania kary pieniężnej, gdyż w jego ocenie okoliczności, o których mowa w art. 189f § 1 pkt 1 Kpa nie są łącznie spełnione (mimo zaprzestania przez Stronę naruszania prawa).

Konkludując, w ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, okoliczności wskazane w treści odwołania Strony, nie stanowią przesłanek do uchylenia decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 16 kwietnia 2019 r., sygn. PO.73.PS.4.2019.CP, nakładającej na ww. Przedsiębiorcę administracyjną karę pieniężną w wysokości 10 000,00 zł z tytułu wprowadzania do obrotu w składzie opału przy (...) stwierdzono wprowadzanie do obrotu następujących rodzajów paliw stałych:

1. Węgiel kamienny kostka – (...),
2. Węgiel kamienny Orzech I – (...),
3. Węgiel kamienny Orzech II – (...),
4. Węgiel kamienny orzech – (...),
5. Ekogroszek – (...),
6. Miał – (...),

o łącznej wartości (...) zł., bez wystawiania świadectwa jakości, co narusza obowiązek wynikający z art. 6c ust. 1 ww. ustawy.

Należy dodać, iż w decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 16 kwietnia 2019 r., nr PO.73.PS.4.2019.CP, Strona niewłaściwie została pouczone, iż kara niezapłacona w terminie staje się zaległością podatkową w rozumieniu art. 51 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacji podatkowej (Dz. U. z 2019 r., poz. 900), od której zgodnie z art. 53 § 1 ww.

ustawy, naliczane są odsetki za zwłokę. Prawidłowe pouczenie powinno wskazywać, iż zgodnie z art. 189i § 2 Kpa od zaległej administracyjnej kary pieniężnej nalicza się odsetki za zwłokę w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych. Organ drugiej instancji informuje, że kwestia sytuacji materialnej Strony może zostać uwzględniona dopiero po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji, przy ewentualnym zastosowaniu ulg w opłacaniu należności publicznoprawnej, jaką jest wymierzona kara pieniężna. Organ drugiej instancji nie ma podstaw do obniżenia wysokości czy odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej z uwagi na trudną sytuację ekonomiczną przedsiębiorcy, jeżeli stan faktyczny wprost uzasadnia nałożenie kary w określonym przez Mazowieckiego WIIH wymiarze. Jednocześnie, w odniesieniu do powyższego, Prezes UOKiK informuje, iż zastosowanie w niniejszym przypadku znajdzie art. 189k Kpa. Zgodnie z tym przepisem organ administracji publicznej, który wymierzył administracyjną karę pieniężną (tu: Mazowiecki WIIH), na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem publicznym lub ważnym interesem strony, może udzielić ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej przez: - odroczenie terminu wykonania administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty; - odroczenie terminu wykonania zaległej administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty; - umorzenie administracyjnej kary pieniężnej w całości lub części; - umorzenie odsetek za zwłokę w całości lub części.

Zważywszy na przedstawione okoliczności należało postanowić, jak w sentencji. Decyzja niniejsza jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

W związku z powyższym, wymierzoną karę pieniężną należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie: NBP O/O Warszawa Nr 59 1010 1010 0006 0622 3100 0000, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;

- 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy Działu IVa ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 2096, z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r., poz. 1369 z późn. zm.); § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193 z późn. zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Dyrektor
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/